het heerlijk zijn, wanneer alle menschen in één kerk zouden kunnen samen wonen en zoo de Hervormde (Gereformeerde) Kerk van héél de natie kon zijn.

Maar juist om dat héél de historie van onze kerk bewijst, dat er tal van geesten onder ons volk heerschappij voeren, die de Regeering uit de hand der Synode gedwongen heeft, om in één huis saam te wonen, waarbij dan natuurlijk de waarheid moest verkracht worden en den Naam des Heeren smaadheid worden aangedaan — willen wij het openlijk bekennen, dat dat ons geleerd heeft, dat er geen andere en geen eerlijker oplossing is, dan dat de Regeeringsdaad van 1816—'52 worde te niete gemaakt en uit elkander gaat, wat niet bij elkaar behoort — dan zal bij elkander komen wat van één belijdenis is: de Gereformeerden in onze Hervormde kerk — de anderen in hunne eigen gemaakte tenten, om daar voor eigen gemaakte afgoden te knielen en te leven naar eigene inzettingen.

Of dat dan geen verscheuring van onze kerk zal geven?

Ja — gewisselijk. Althans van ons tegenw. kerkgenootschap, zooals dat sedert 1816 bestaat. Maar... een verscheuring, zooals er verscheuring plaats had in Jakobs huis, toen hij gereed stond om het land Kanaän binnen te gaan, komende uit Mesopothamië — want toen beval hij: „doe uit u midden weg de vreemde goden, die gij uit Ur der Chaldeën hebt medegebracht."

Die scheur moest er komen.

Omdat de Heere alléén God is.

En... zoo werd Jacobs huis niet verscheurd, maar mocht groeien en bloeien en groot worden.

We hebben reeds meermalen uitgesproken, waarom we vreezen, dat deze weg van kerkherstel al even weinig profijtelijk zal blijken, als de onvruchtbare adressen aan de Synode. En in elk geval schijnt nu het standpunt onhoudbaar, dat een daad van kerkreformatie afhankelijk wordt gesteld van wat de Overheid doet of niet doet.

Toch zullen we daarop in dit oogenblik geen critiek oefenen.

Maar wel veroorloven we ons een vraag, naar aanleiding van wat Ds. Grieken op blz. 24 schrijft.

Hij stelt daar de vraag, of men de kerk niet moet verlaten?

In verband met die vraag bespreekt hij dan de teksten Jer. 51:9, Jes. 52:11 en Openb. 18:4, waar Gods volk geboden wordt uit Babel te gaan en geen gemeenschap te hebben aan hare zonden.

Die teksten nu, zegt hij, hebben met dit vraagstuk niets te maken, want Babel is het *land der heidenen*, waar Israel door de straffende hand Gods een tijd lang is heen gezonden en vanwaar het weerkeeren moest naar Kanaan, het vaderlijke erfdeel.

Nu is de Hervormde Kerk niet het „land der heidenen", maar juist de „erve onzer vaderen" en daarom gelden deze teksten hier niet.

Tot op zekere hoogte stemmen we hem dit toe.

Alleen vergeet hij, dat Babel in de Schrift ook een geestelijke beteekenis heeft. In Openbaring 18 kan het natuurlijk niet van het historische Babel gezegd worden, want dat Babel was toen reeds lang verwoest. En juist de letterlijke aanhaling in Openb. 18 van de woorden uit Jeremia 51 en Jesaja 52 bewijst, dat in dit bevel Gods tot Israel nog een diepere en voor alle eeuwen geldende beteekenis schuilt.

Onze vaderen aarzelden daarom geen oogenblik, deze profetische woorden ook op de Roomsche Kerk te laten slaan. Luther sprak van de „Babylonische gevangenschap der Kerk"; onze kantteekenaren zeggen zelfs bij Openb. 18 dat daarmede het „Roomsche Babylon" bedoeld is. En waar onze Confessie in Art. XXVIII den plicht der geloovigen bespreekt om zich van de valsche Kerk af te scheiden, wordt door de uitleggers juist verwezen naar deze zelfde teksten.

Nu willen we hiermede allerminst beweren, dat de Hervormde Kerk met Babel gelijk staat. Zelfs van de Roomsche Kerk zouden we dat niet durven zeggen. Maar de exegese, die Ds. Grieken verdedigde, vat de profetie toch in te historischen zin op en miskent de beteekenis, die dit Woord Gods in geestelijken zin voor de geloovigen heeft.

Zoo gemakkelijk als hij het doet, maakt men zich van de klem van dit Woord Gods niet af.

Vereenigingsleven.

DE VROUW IN HET VEREENIGINGSLEVEN.

Zooals men zich herinneren zal, wijdden wij eenigen tijd geleden een artikel aan de quaestie, hoe de vrouw staat tegenover het Vereenigingsleven, en kwamen we daarin tot de conclusie, dat voor iedere vereeniging afzonderlijk behoort uitgemaakt te worden, of haar aard en karakter zoodanig is, dat de vrouw aan den arbeid in dien kring al dan niet deel mag nemen, en hoever die medewerking dan eventueel gaan mag.

Voorts werd erop gewezen, dat de zaak feitelijk hierop neerkomt, dat er, over 't algemeen genomen, zaken zijn, die, krachtens duidelijke uitspraak van Gods Woord, niet binnen de arbeidssfeer der vrouw vallen, zooals b.v. het predikambt; dat er voorts werkkringen zijn, waarin de vrouw, uit hoofde van haar algemeen vrouwelijken aanleg, van haar vrouw-zijn, niet thuis behoort, zooals dat bij den politiedienst het geval is; en dat er eindelijk een zeer groot terrein van het nationale leven is, waarvan men theoretisch uit gewoonte de vrouw veelal buitensluit, zonder dat er eigenlijk in vele gevallen eenig ander motief voor zou zijn aantegeven dan een zekere tegenzin, als gevolg van het gehecht-zijn aan het oude.

En dit laatste juist was het, waartegen gewaarschuwd werd, op grond daarvan, dat men onrecht zou doen door de vrouw uittesluiten van een zekeren werkkring, zonder overwogen te hebben, of er wel eenige reden is, te zeggen, dat de door God voor het leven der vrouw gestelde wetten zouden worden geschonden.

Tevens werd er de aandacht op gevestigd, hoe men soms tot de afkeurenswaardige methode komt, de vrouw met haar eigenaardigen aanleg eenerzijds te exploiteeren om de noodige gelden voor zeker doel bijeen te brengen, en haar anderzijds uittesluiten van de medezeggenschap over de wijze, waarop datzelfde doel verder zal nagestreefd worden.

In verband met dit alles stelt een onzer lezers ons voor de concrete vraag, hoe men in een bepaald geval heeft te handelen.

Het geval, dat bij aanroert, komt, door een eigenaardig saamtreffen, veel overeen met het niet door ons genoemde geval, dat ons aanleiding gaf, iets over deze quaestie te schrijven.

We laten hier den brief in zijn geheel volgen: Hij luidt aldus:

Hoogeachte Redacteur!

Onder het opschrift „Vereenigingsleven" vestigde u, enkele weken geleden, de aandacht op het verschijnsel, dat zich meer en meer voordoet, om ook vrouwen in verschillende besturen zitting te doen nemen, en drong er op aan, het voor en tegen wel te overwegen vóór men een oordeel daarover uitspreekt.

Nu is het, geachte redacteur, voor een eenvoudig lid niet altijd gemakkelijk een juist oordeel daarover te vellen; ja soms zelfs moeilijk, onze gedachten in woorden om te zetten; te meer daar onze voorgangers ook niet steeds heizelfde gevoelen blijken te hebben.

Gaarne zou ik daarom uwe gedachten wenschen te vernemen, of het wenschelijk is, dat vrouwen tot leden en dus ook tot Presidente van het bestuur eener Chr. School in aanmerking kunnen komen.

Met beantwoording van bovenstaande zult u mij en misschien ook anderen zeer verplichten.

UEd. dw. dienaar,

EEN ABONNÉ.

Het komt ons zoo voor, dat de zeer voorzichtig gestelde vraag bevestigend beantwoord kan worden.

Werd er toch gevraagd, of we het wenschelijk achten, dat een vrouw presidente eener schoolvereeniging wordt, dan zou de vraag moeilijker zijn te beantwoorden. Dat wordt echter niet gevraagd. Het gaat er slechts om, of een vrouw voor het presidentschap in aanmerking *kan* komen.

Op den voorgrond staat, — en daarover zal de inzender het wel met ons eens zijn —, dat de vrouw zeer nauw betrokken is bij het Christelijk onderwijs, en dat er geen enkele levenswet der vrouw te bedenken is, die door haar op treden als lid eener Christelijke schoolvereeniging zou worden geschonden.

Haar medespreken als stemhebbend lid wordt voorts onzes inziens hoegenaamd niet getroffen door het Schriftwoord, dat de vrouw *in de gemeente* heeft te zwijgen.

Is men het hierover eens, dan is niet wel in te zien, waarom men door de een of andere statuten bepaling de vrouw het optreden als bestuurslid zou moeten beletten, voor het geval, dat de, voor 't grootste deel uit den aard der zaak uit mannen bestaande, vereeniging bij meerderheid zou kunnen uitmaken, dat het een of ander vrouwelijk lid voor een bestuursfunctie de aangewezen persoon zou zijn.

En aanvaardt men deze gevolgtrekking een maal, dan zal het wel bezwaarlijk gaan, eenigen grond aan te wijzen, waarom men niet nog een stapje verder zou gaan en niet ook zou toelaten, dat een vrouw presidente wordt, wanneer de meerderheid van de vereeniging, of die van het bestuur, van oordeel is, dat een bepaalde vrouw zulke bijzondere gaven heeft, dat ze op den presidentszetel op haar plaats zou wezen.

Het mag echter zeer betwijfeld worden, of in onze Christelijke Schoolvereeniging het geval, dat hier bedoeld wordt, zich wel licht zal voordoen.

Immers geldt bij ons als goede regel, dat de man, als hoofd van het gezin, contributie betaalt, zoodat bijna geen enkele gehuwde vrouw, tenzij dan degenen, die met een het Christelijk onderwijs niet sympathiek gezind man gehuwd zijn, het lidmaatschap eener School vereeniging zal begeeren.

Het gaat dan ook voornamelijk om de weduwen en om de overige ongehuwde vrouwen, van wie het zeer prijzenswaard is, als zij zich niet aan het medearbeiden voor het Christelijk onderwijs onttrekken.

Die vrouwen kunnen overigens alleen dán in een zoodanige vereeniging in de meerderheid komen, als de mannen .... hun plicht verzuimen en zich onthouden.

Met het oog op zulk een mogelijkheid behoeft toch waarlijk de uitsluiting der vrouw van het presidentschap niet statuair vastgelegd te worden; evenmin als dat noodig schijnt te wezen voor het andere exceptioneele geval, dat de vereeniging met haar manneomeerderheid van oordeel is, dat een zekere vrouw door de van God ontvangen gaven bijzonder voor het presidentschap is aangewezen.

Resumeerende, kan dus worden gezegd: 1e. dat de consequentie eischt, de vrouw, is zij eenmaal tot het lidmaatschap toegelaten, ook stemrecht te verleenen en actieve en passieve kiesbevoegdheid voor alle functies; 2e. dat in onze Christelijke schoolvereenigingen het geval zich zelden zal voordoen, dat een vrouw tot bestuurslid of presidente wordt gekozen; 3e. dat er geen gronden zijn aantewijzen, waarom men dit onmogelijk zou moeten maken.

Vraagt men dan ten slotte, of een gemeenlijk gevolgde gewoonte dan geen beteekenis heeft, dan zij geantwoord, dat zij ons er voor moet behoeden, met nieuwigheden te beginnen, tenzij goed onderzocht is, of de oude gewoonte op goede gronden steunde, en tenzij dat onderzoek negatief is uitgevallen.

Betwijfeld mag echter worden, of men hier wel te doen heeft met een bepaalde *gewoonte* in het verleden. De zaak schijnt meer deze te zijn, dat in het verleden de vrouw zoo goed als nooit in de hier ter sprake zijnde functies optrad om precies dezelfde — door ons aangevoerde — redenen, waarom zij ook in de toekomst er slechts hoogst zelden in zal optreden, ook dán, als men haar niet den minsten slagboom in den weg stelt.

Officieele Berichten.

Door de classis Amsterdam is den 9en Dec., na afgelegd praeparatoir examen, met algemeene stemmen beroepbaar gesteld in de Gereformeerden kerken de heer H. A. Munnik, van Amsterdam, cand. aan de Vrije Universiteit.

Buitenland

Duitschland. Beginselen van „Zionswachtturm."

De beruchte „Zionswachtturm — Bibel- und Traktatgezelschaft" gaat van de volgende grondstellingen uit:

1. De onsterfelijkheid der ziel is eene Heidensche, onbijbelsche leer; men verkondigt van den kansel wetens of onwetend leugen omtrent deze zaak.

2. De straf voor de zonde bestaat niet in de hel, maar in den dood.

3. Daaruit volgt, dat de leer omtrent de hellepijnen onwaar en dus onbijbelsch moet zijn. En zoo is het ook. De leer van de brandende hel is een leugen, die uit de duistere middeleeuwen tot ons kwam.

4. Slechts wanneer wij het feit aannemen, dat de mensch werkelijk dood is, wanneer hij sterft, kan men de hoop op eene opstanding verstaan. De kerken dwalen daarom, wanneer zij leeren dat er een voortleven plaats zal hebben onmiddellijk na den dood. De Bijbel leert dat alle dooden weder levend zullen worden.

5. Deze logische gevolgtrekking doet vermoeden, dat er een bepaald plan bestaat, volgens hetwelk de menschheid sterft en weder levend wordt.

6. Dit is het plan der eeuwen, dat een afgesloten geheel vormt, geopenbaard of neder legd in den Bijbel. Hij die deze dingen erkend heeft, staat vast in het Woord dat „Geest" is.

7. Christus was niet God, maar mensch op aarde.

8. Men kan wel van een Drievuldigheid spreken, maar nooit van een Drieëenheid; zoo iets kent de Bijbel niet. De Heilige Geest is geen persoon.

We zouden op deze stellingen niet de aandacht onzer lezers gevestigd hebben, indien ons dezer dagen niet in handen gekomen was het November-nummer van een maandblad geïtiteld: *Teekenen des Tijds*. In dit nummer, waarmede in Amsterdam werd gevent, vonden wij in eene bestrijding van het spiritisme, de uitdrukking onder „Opmerkingen der Redactie:" „Aangezien nu de meeste kerkgezinden aan het heidensch leerstuk van de onsterfelijkheid der ziel vasthouden, doch allen hebben het maar tot hiertoe geloofd of voor waar gehouden, enz. En ook lazen wij daarin: „Gods H. Woord zegt immers, dat de mensch door den val alle recht op leven, onsterfelijkheid verloren heeft, en dat hem het leven en de onsterfelijkheid alleen als een genadegift in Christus weer aangeboden wordt; dus geen onsterfelijke ziel van natuur bezit." Verder, dat wanneer de mensch gestorven is, hij inderdaad dood is, en niet weder leeft, totdat de groote opstandingsmorgen zal gekomen zijn, wanneer alle geloovigen onsterfelijk zullen opgewekt worden. — Dit lijkt veel op hetgeen door „Zionswachtturm" geleerd wordt, met dit onderscheid, dat dit blad leert, dat bij de wederkomst des Heeren, alle menschen zullen opstaan, terwijl de *Teekenen des Tijds* van de gedachte uitgaan, dat niet allen alsdan zullen opgewekt worden. Wij houden het er voor, dat het Duitsche orgaan oorspronkelijk is uitgegaan van de leer der conditioneele onsterfelijkheid, gelijk de *Teekenen des Tijds*, maar daarna een schrede verder op den weg der dwaling is voortgeschreden, om ten slotte uit te komen bij de leer, dat alle menschen eenmaal bij de wederkomst des Heeren tot een tekere opstanding zullen komen. De leer dat de geloovigen die sterven, in den dood blijven, om bij het eindgericht weer opgewekt te worden, is door Calvijn in zijn „Psychopannychia" wederlegd. Tegen de leer van „Zionswachtturm" is in Duitschland ook door de leiders der Gemeinschaften herhaaldelijk gewaarschuwd.

— Dekerkelijke strijd in Hamburg. Dr. Rode, predikant der Evangelische kerk te Hamburg, had in eene vergadering der Hamburgsche „Protestantenverein" beweerd, dat er eenmaal een Evangelische kerk zonder belijdenisschriften bestaan heeft; later waren de noodlottige belijdenisschriften gekomen; in die noodlottige geschriften was de woordelijke ingeving der Heilige Schrift opgenomen, de rechtzinnigheid is wellicht noodig voor hen voor wie denkarbeid gevaarlijk worden kan, enz. Hierop heeft een zijner ambtgenooten geantwoord:

„Wij willen aan onze verbitterdste tegenstanders, ook aan Dr. Rode, volledige gewetensvrijheid geven. Als de liberalen met het geloof der vaderen willen breken, zoo zal God hen daarover oordeelen, niet wij. Maar het saamwerken in een en dezelfde kerk met de looche naars van de door ons geloofde groote heilsfeiten, wordt voor beide partijen steeds meer een onteerende kwelling van het geweten. Wanneer de officieele bestuurslichamen onzer Landskerk zulk eene openlijke ontkenning der groote heilsfeiten, waartoe wij de menschwording van den Zone Gods, Zijn verzoeningsdood, Zijn lichamelijke opstanding rekenen, door de predikanten der Hamburgsche kerk toelaten en voor geoorloofd verklaren, dan zal om der gewetenswil eene scheiding niet kunnen uitblijven. Hoe deze scheiding zal plaats hebben, is Gode bekend; maar zij moet en zal komen, en wel spoedig. Wij onderschrijven de 67ste stelling van den ouden Claus Harms: „Het is een wonderlijk verlangen dat het vrij moet staan een nieuw geloof te leeren op een predikstoel, dien het oude geloof geplaatst heeft, en dat dit geschiedt door een mond, dien het oude geloof te eten geeft."

Een afscheiding of een doleantie staat dus in Hamburg voor de deur.

Oostenrijk. Een Keizerlijk woord tot de Evangelischen.

De toespraak van den Oostenrijkschen keizer tot de deputatie der Evangelische kerk, blijkt vriendelijker geweest te zijn, dan in de pers eerst verbreid werd. De keizer sprak tot genoemde afgevaardigden: „Met genoegen zie ik de vertegenwoordigers der Evangelische kerk van de Augsburgsche en Helvetische confessie hier vergaderd. Ik heb het steeds voor mijn plicht gehouden, de gedachte te verwezenlijken, dat in mijn rijk elk burger de volle vrijheid van zijn Godsdienstige overtuiging en van de uitoefening van zijn Godsdienst gewaarborgd is. Wilt mijne heeren! uwen geloofsgenooten, wier arbeidzaamheid en ernstige levensopvatting mij bekend is, met mijn dank voor hun vaderlandslievende en loyale gezindheid, de verzekering geven, dat uw gelukwenschen mij hartelijk verheugd hebben en dat alle belijdenissen zeker kunnen zijn van mijne keizerlijke bescherming."

Zwitserland. Scheiding van kerk en staat in Bazel.

Scheiding van kerk en staat is ook in het kanton Bazel tot stand gekomen. De synode der Gereformeerde kerk heeft, nadat men lang er over gehandeld had, eindelijk met 20 tegen 15 stemmen den voorslag der regeering, om tot scheiding van kerk en staat te komen, aangenomen. Deze scheiding was onvermijdelijk doordat Roomschen en Joden, die hun kerkelijk leven zelf bekostigen, een derde deel van de bevolking uitmaken en het onbillijk geoordeeld werd dat de Gereformeerde kerk uit de Staatskas onderhouden werd, terwijl de andere gezindheden geen steun uit de kas ontvingen.

De scheiding zal nu, gelijk het heet, tot stand gebracht worden, niet gelijk in Frankrijk, om de kerk te fnuiken, maar uit welwillendheid om recht te doen aan alle burgers. De staat gaf daarom al het kerkegoed aan de Gereformeerdekerk, zoowel kerkgebouwen als pastorieën, en wat kapitaal en eenige stukken land, ter waarde van een kwart millioen. Overigens kreeg de kerk het recht om belasting te heffen en laat men haar toe voor zich zelve te zorgen, al moet dit onder zekere controle van de zijde van den staat geschieden. Dit laatste is echter niet onschuldig, daar de regeeringspresident Dr. Chr. Burckhardt op eene vergadering van rechtzinnige leden der gemeente uitliet, dat het toezicht van den staat den waarborg gaf, dat de democratische grondslag der kerk zou blijven bestaan, en dat de kerk eene volkskerk zou blijven, waarin ook minderheden eene billijke vertegenwoordiging konden vinden. Hieruit blijkt, dat na de scheiding van kerk en staat, de Gereformeerde kerk wel grootendeels voor haar eigen onderhoud zal hebben te zorgen, maar daarbij onder de voogdij blijft van de overheid. De regeeringspresident verzekerde ook nog, dat de predikanten Godsdienstonderwijs op de scholen mochten blijven geven; dat de predikantsplaatsen aan de hospitalen en staatsinrichtingen zouden bestendigd worden, en dat het voortbestaan der Theologische faculteit aan de Universiteit verzekerd was.

Ons oordeel is, dat de staat zulk een scheiding van kerk en staat heeft weten door te zetten waarbij de kerk gebonden blijft, maar grootendeels in haar eigen onderhoud zal hebben te voorzien. Wij hopen dat de kerk van Bazel, als zij haar kracht om in haar eigen onderhoud te voorzien, heeft beproefd, tot zulk een krachtsontwikkeling en groei zal komen, dat de aangelegde banden springen zullen.

Rusland. Reactionaire leiders der Grieksche kerk.

De Keizerlijke Ukase van April 1905, waarbij vrijheid van conscientie aan belijders van alle religieën in Rusland werd toegezegd, is, gelijk wij meermalen aantoonden, slechts gedeeltelijk uitgevoerd. Het is te begrijpen, dat de vertegenwoordigers der Grieksch-orthodoxe kerk zich er tegen verzetten, dat er inbreuk gemaakt is op het privilegie, dat sinds jaar en dag genoemde kerk van staatswege bezat. Dit bleek op een congres dat voor twee maanden te Kiew vergaderd geweest is. Daar kwamen de leiders der Grieksch orthodoxe kerk saam: de opperprocurator der Heilige Synode Iswolkski (broeder van den minister van buitenlandsche zaken), de drie metropolitanen, 7 aartsbisschoppen en 27 bisschoppen. De eerste metropolitaan van St. Petersburg, Antonius, hield eene rede, waarbij hij tot gematigdheid en vredelievendheid maande, doch zijn woord vond geen weerklank en hij zag zich genoodzaakt, voordat het congres gesloten werd, heen te gaan. Allerlei besluiten werden genomen om te trachten pressie uit te oefenen op de regeering, om de toestanden van vroeger, toen de invloed van den opperprocurator Pobedonosszew overwegend was, te doen herleven. Of dit helpen zal? Wij denken van niet. De Doema is er immers ook nog, en deze volksvertegenwoordiging zal niet dulden dat het keizerlijk woord van April 1905 een doode letter wordt.

Opmerkelijk is het, dat de besluiten van het congres meest gericht zijn tegen de niet leden der Grieksche kerk, die geacht worden geen Russisch bloed in hunne aderen te hebben, als Roomschen, en Lutherschen, die voor het meerendeel bestaan uit menschen die van oorsprong Duitschers zijn, of die tot de Finnen, Esten enz. behooren.

Voor de sectarissen, als stundisten en oudgeloovigen of Raskolniken, schijnt men minder bevreesd. Dat de Grieksch orthodoxen niet zoozeer op Raskolniken gebeten zijn, is ten deele wel te verklaren. Immers de reden waarom zij zich sedert 1654 van de staatskerk los maakten, lag slechts in de veranderingen of liever verbeteringen die in de liturgie der kerk werden aangebracht. Daarvan wilden velen niet weten en noemden zich deswege Starowierzi, oud-geloovigen of Prawoslawnuje, recht-geloovigen, die zich tot op dezen dag hebben weten te handhaven, al werden ze in het rijk des Czaren menigmaal hevig vervolgd. Doch vele secten zijn uit die Raskolniki voortgekomen, die wel in tegenspraak kwamen met de belijdenis der Grieksche kerk en wier praktijken op het volksleven een schadelijken invloed moesten uitoefenen.

Toch schijnen de ambtsdragers der Grieksche kerk van deze secten, wier aanhangers soms tot het wildste fanatisme oversloegen, minder gevaar te duchten, dan van Lutherschen en Roomschen. Het komt ons voor, dat dit van hen verkeerd is geïen.

Adres-Rijnsche Zending.

Wij deelden in ons blad mede, dat de Rijnsche zending zeer veel voor de Christianisatie van de bevolking in onze Oost-Indische bezittingen doet en — dat de kas dier zending heeft te worstelen met een belangrijk tekort. Een onzer lezers zond als blijk van sympathie voor dien arbeid een gave aan den penningmeester dier Duitsche vereeniging, doch de postwissel keerde tot hem terug met verzoek om nauwkeuriger adres. Wij zijn na gedaan onderzoek thans in staat om het adres van den Penningmeester der Rijnsche zending in Ned.-Indië volledig mede te deelen. Het is: Adolf Staatweber, Barmen, Freudenbergstrasse 46. Mochten velen door het zenden van een postwissel toonen, dat zij den arbeid der Rijnsche broeders in onze overzeesche bezittingen op prijs stellen en wenschen te steunen.

WISCKEL.

Voor Kinderen.

KERSTFEEST.

Aan het einde des jaars, in den donkersten tijd, vieren wij een feest dat herinnert hoe:

„daar is in 's werelds duistre wolken
Een Licht der lichten opgegaan."

Al kan niemand met zekerheid zeggen, wanneer het de juiste dag zou zijn ter herdenking van Christus' geboorte, toch ligt er in het vieren van dien dag aan het eind des jaars, als de natuur zoo weinig licht geeft, aldus een schoon en duidelijk zinnebeeld. Is het op aarde duister, uit de hemelen komt het licht. Een gloed van stralen omluisterde de engelen, de heerlijkheid des Heeren omscheen de herders, die waakten in het veld, in den nacht toen het Licht der Wereld in de wereld kwam, het Waarachtige Licht, tot verlichting der volken.

Kerstfeest, Christusfeest, zoo noemen wij de dagen van 25 en 26 December, om aan te duiden, dat we dan de geboorte van den Heere Christus herdenken. Dat is de groote heerlijke gebeurtenis waarop dat feest rust, die het geheel vervult.

Zeker er zijn kinderen en ook groote menschen, wier hart op Kerstfeest van velerlei andere dingen is vervuld. Ook bestaan er zelfs allerlei boeken, die men wel eens „Kerstverhalen" noemt, omdat ze óf op Kerstfeest als geschenk worden gegeven, óf omdat er iets in staat, dat op dat feest betrekking heeft. Maar goed beschouwd, is er toch maar één Kerstverhaal, n.l. dat van de geboorte onzes Heeren, zoo als daarvan gesproken wordt in het Evangelie van Lukas, het tweede hoofdstuk.

Al ken ik lang niet al de jonge lezers van *De Heraut*, dit weet ik wel, dat menig jongen of meisje, Lukas 2 geheel of gedeeltelijk kan opzeggen. Dat nu is zeer goed, maar toch, vrienden, al kent ge misschien nog veel meer uit den Bijbel, de hoofdzaak is niet of ge dat al in het hoofd, maar of ge het in het hart hebt. Zoolang we alleen de les geleerd hebben, hoe goed dat ook zij, hebben we nog niet genoeg. Dat bezitten we eerst, wanneer Hij, die in Bethlehem als de Zoon des menschen, de Zaligmaker, werd geboren, ook in ons geboren is en, gelijk de apostel Paulus zegt, door het geloof in onze harten woont, zoodat wij Hem lief hebben, omdat Hij ons eerst heeft lief gehad.

Dat het nu niet bij alle menschen en kinderen zoo is, weten wij, ook al heeten velen Christenen. De Heere Jezus zelf heeft, toen Hij als de groote Leeraar het land doorging, gezegd, dat velen wandelen op den breeden weg die voert naar het verderf, en weinigen op den smallen, die ten leven leidt. Maar dezelfde Heere Jezus heeft ook gezegd: „Ik ben het licht der wereld. Die Mij volgt, zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben. En zoo blijkt dat er groote blijdschap kan zijn, gelijk de engel zeide, namelijk voor allen, die nu zij het licht hebben, gelooven in het Licht, en alzoo kinderen des Lichts zijn.

Zulke kinderen hoop ik, dat de Heere Jezus ons allen maken zal. Dan is het voor ons straks waarlijk Kerstfeest, en onze vreugd is een gegronde, ware vreugde, die ook eeuwig is, en nog duren zal als er nooit meer Kerstfeesten zullen worden gevierd.

Nu drie eeuwen geleden leefde in Nederland een godvreezend man, die schoone verzen heeft geschreven. Één daarvan wil ik ten slotte hier laten volgen. Want al is zijn gedicht oud, het blijft altijd nieuw, omdat het zingt van heerlijke, eeuwige dingen, van het goed dat nimmermeer vergaat.

Geef Heer dat ik naar Bethlehem reize,
En naar Uw woning word'! geleid.
Die worde mij dan ten paleize
Waar zetelt uwe heerlijkheid.

In dat paleis zal ik dan zingen
Op koninklijken toon het lied
Van allen die uw kribbe omringen;
Die buiten zijn, die kennen 't niet.

Wat vreugd daar heet is schijn van vreugde:
Het flik'ren van een doornenvlam,
Die maar een korte tijd verheugde
En in verdriet een einde nam.

Het hart heeft in dat lachen smarte,
(Zoo is de gal met zoet vermomd),
Wanneer er oprijst voor het harte
De wisse rekendag die komt.

Mijn vreugd zal steeds en steeds weer vreugd zijn,
Een vreugd die Jezus zelve zendt;
Mijn jeugdig hart kan nu verheugd zijn,
In blijdschap die wel nimmer endt.

Wie draf verkiest en slavernije,
Dat hij vrij om de wereld ding,
Maar gun dat ik de lekkernije
Van 't jeugdig leven pluk en zing.

Doet iemand zorg of jaren beven
Verteert hem kommer of verdriet,
Hoe wonderwel lust mij het leven:
Ik weet van zorg of kommer niet.

Mijn jeugdig hart wil aan geen banden,
Het schrikt voor kommer, zorg of pijn,
Dus geef ik dat in Jezus handen,
Dat 'k altoos vrij en blij moog zijn.

AAN VRAGERS.

Op de vraag van A. D. diene tot antwoord dit: De profeet Daniël heeft, zoo als uit Dan. 1:21 blijkt, ook nog geleefd onder koning Kores of Cyrus, den vorst van Perzië, welk rijk dat van Babel had overwonnen. Dankelijk was het Daniël, die Kores wees op de voorspellingen die twee eeuwen geleden omtrent hem gedaan waren, en zoo het middel was tot den terugkeer der Joden naar hun land.

Waarom hij zelf niet meeging? Wel, we weten uit het boek dat naar hem heet, dat hij een zeer hoog staatsambt bij de Perzische koningen bekleedde, en even gezien was als later de Joodsche schenker Nehemia. Zulk een man kon moeilijk gemist worden, en kon, als hij bleef, voor zijn volk, in zijn hooge betrekking, zeer nuttig zijn. Daarbij was Daniël destijds reeds zeer oud, tachtig jaar of meer. Ook dat kon reden zijn, dat hij de reis niet meer ondernam. De eerste reden zegt echter reeds genoeg.

HOOGENBIRK.

INGEZONDEN STUKKEN.

(*Buiten verantwoordelijkheid van de Redactie*).

L. S.

Voor 14 dagen plaatste ik een ingez. stukje en een advertentie in de *Heraut*, met vriendelijk verzoek mij eenige boekjes te zenden voor een schoolbibliotheek. Ik meen, dat deze voor elke school gewenscht is, doch het meest noodig voor die scholen, waar de bevolking zich zelf en hare kinderen weinig leesstof aanschaft en waar toch vrij minder goede couranten enz. gelezen worden. Welnu, ik heb een aardig begin. Van de vele *Heraut*-lezers en lezeressen waren een 17 tal zoo vriendelijk mij iets te zenden. Ik ben verblijd, dankbaar maar ... voldaan? Geheel niet. Ik had wat meer verwacht. De bibliotheek is geopend en een 40 tal kinderen maken er gebruik van. Een dutzel zonden nu een postwissel. Dit kwam goed uit, want enkele boeken moet ik laten inbinden.

De meesten zond ik een „kiekje" van onze school met een dankbetuiging. In het algemeen breng ik allen dank. Zou ik nog iets kunnen verwachten? De verantwoording vindt ge in de